

Пътуване с малкия влак в големия Балкан

Часът е 7:00. Денят започва някак странно... Намираме се на ново и непознато място в малък семеен хотел в китното курортно градче Добринище. Само след няколко часа ще започне нашето вълнуващо приключение с влакче, за което говорят малки и големи, местни и чужденци. Планът е повече от ясен, а маршрутът – обещаващ. Остава само да тръгнем.

Малко преди 9:00 всички са готови. Гарата е на 30 минути пеша, затова тръгваме, защото не искаме да се лишим от приключението, което ни очаква. След кратка, но приятна разходка, забелязахме табелата на гарата. Малка и китна. Точно както беше показана на снимките в интернет. А влакът? Той беше като изваден от детска книжка. Отидохме да купим билети... След кратко суетене началник-

гарата, който впрочем продава и билети, дойде, за да ни обслужи. – 3 билета до гара Цепина. – Заповядайте! Попитахме го много ли хора пътуват с това наистина магично влакче. С лека тъга сподели, че хора има, но малко. Главно туристи и то лятото. Без да се усетим стрелката на часовника наближи 10:10 часа. Само 10 минути до старта на дълго чаканото пътешествие. Качихме се в салона на последния вагон, за да наблюдаваме цялата композиция на многото завои по трасето.

Уютът се усети още от отварянето на вратата на вагона. Килимът се грижеше за комфорта на краката ни, а удобните седалки и красивите перденца предразполагаха към атмосфера, наподобяваща приказка. Кондукторката, лъчезарна и усмихната, ни покани да се настаним. Каза, че влакът тръгва след мъничко... Така и стана. Точно в 10:20 ПВ 16104 потегли от гара Добринище. Пълни с очаквания и добро настроение, започнахме да се вираме през прозорците, от които се виждаха трите планини – Рила, Пирин и Родопи. Влакчето се клатушкаше по дървените траверси, а пътниците, сред които и ние, се унасяха в сладки разговори. За първите няколко минути от нашето пътуване преминахме през няколко малки гари и спирки. На всяка от тях ни посрещаха началник-гарата,

стрелочникът, който в повечето случаи бързаше с колелото си, за да спусне или вдигне бариерите и няколко кучета, които ревностно охраняват гарата. След още 30 минути влязохме в планинската част на трасето. Не си позволявахме да мигнем. Красотата около нас не предразполагаше дори и за момент да отделим поглед от невероятната природа около нас. Наред с високите скали и буйната растителност, ставахме свидетели на малки и големи поточета, успоредно на релсите. Идилията ни продължи още около 2 часа, когато влакът започна да намалява, кондукторката извика името на следващата спирка.

Тази гара беше по-специална от всички други, които подминахме досега. Може би, защото е най-високата на балканския полуостров. Точно така! Пристигнахме в гара Аврамово. Впечатлихме се от просторните полета наоколо. Всичко беше толкова тихо и спокойно. Цареше мир и разбирателство, а гарата, за разлика от много други, беше изчистена до последното листо. Времето ни стигна само за една снимка, но тя беше достатъчна да запечата този момент. Влакчето почина само 5 минути, след което трябваше да се спуснем към Велинград, а нашата крайна спирка изглеждаше все по-близо.

Красивите пейзажи и гледки не само, че не спряха, но и се увеличиха. Малко преди Велинград, към 13 часа, спряхме на гара Цветино. Картината там се запечата дълбоко в съзнанието ми. Около десетина баби, нагърбили огромни чували на гърбовете си, вероятно пълни с бутилки мляко, се качиха в нашия вагон. Попитахме ги защо носят толкова товар през планината. Те от своя страна споделиха с нас, че това е единствения им начин да оцеляват. Отглеждат крави и продават млякото им... Път до домовете им нямало. Влакът бил единствената им възможност за транспорт. Затова изминават няколко километра пеша от домовете си до гарата всеки път, в който искат да напазаруват, да изкарат пари или да отидат на лекар. На гара Велинград те слязоха, а ние продължихме нашето пътуване, което беше към своя край. Разделихме се с бутилка прясно планинско мляко и много хубави емоции от срещата ни. Оставаха само още само 2 спирки до нашата дестинация – гара Цепина.

Костандово, Долене и влакът спря... След 4 часа път стигнахме в гара Цепина. От комина на гарата излизаше пушек, а врата се охраняваше от малко кученце, намерило приют в старата гарова сграда. Избрахме Цепина за наша последна спирка не случайно. В зданието на бившата гара, настояща спирка, се помещава единственият музей на последната теснолинейка в България. Идеята е на младо

момче от Пазарджик на име Кристиан. Той, заедно с други съмишленици, създават сдружение „За теснолинейката“, с което да популяризират трасето на влакчето.

Почукахме на вратата и след кратко чакане ни отвори Данаил Георгиев. Той щеше да е нашият гид в разходката ни през вълнуващата история на теснолинейката, свързваща Септември и Добринище. Първо влязохме в зала със снимки на малкото влаче още от самото му създаване, та чак до днес. Чухме истории от времето на строежа на линията. Тежката зима, която е била по време на строежа на линията, изглеждаше като същинско изпитание за оцеляване. Снимки имаше и от годишнините от създаването на трасето, които сдружението на Кристиан се старае да отбелязва подобаващо всяка година, организирайки множество атракционни и тематични пътувания.

В друга зала от музейната композиция присъстваха автентични стрелки и перфоратори за билети. Успяхме да перфорираме собствено билетче, което ни

остана като спомен от невероятното изживяване.

Улисани от интересната история на теснолинейката, не усетихме кога влакът, с който трябва да се върнем към Добринище наближава гара Цепина. След няма и 10 минути, той щеше да пристигне, а ние трябваше се качим в него. Направихме си още няколко снимки за спомен и влакчето дойде. Качихме се и така нашето приключение се запъти към своя край! Край, който води до ново начало. Начало на ново пътешествие!

